

Szöllőssy Balázs

KÉT BUGGE WESSELTOFT-KONCERT KÖZÖTT

Két Bugge Wesseltoft-koncert között
 a város öntudatra ébredt: utcái virágos mintájú
 kapucnis pulcsis lányok mindig más alakban,
 édesvíz mossa arcuk hajnalonta –
 a Hegyalja út hátracsapja sötét fűrtjeit, ereszkedik,
 lent hordalékszag, úsztatott fák,
 rekedt sirályok dobpergő-kórusa –
 a fekete hajú lány a Rákóczi útra ér,
 körömlakkján a lámpafény aranyhíd:
 a dombokon szemét lehunyva fészkelődő nappal összeér
 a vackáról kisandító éjszaka; a környezet,
 mint regiszterekre loopolt, átkevert futam
 egy iPaddel összekapcsolt zongorán.

Négy év alatt a város otthonommá érett –
 és otthon az, ahol, ha nincs is rend, tájékozódsz:
 Endresen hangja hasít át a múltból,
 és Kornstad szaxofonja innen válaszol,
 később a törtütemben úszva arra gondolok,
 hogy ennyi idő alatt csak az nem voltam épp soha,
 akinek éppen kellett volna lennem,
 alig emlékszem, honnan érkezik a nyárfák suttogása,
 az olajos erezetre csurranó eső,
 mint vodkaszóda torkomon, selymesen lecsúszik,
 alig hallható, fülemben őrzöm reggelig, kicsit
 fáradt vagyok már, és kicsit kiábrándult, mosolygunk,
 tartjuk a frontot, épp aki ráér, szemem lehunyva,
 hogy legyen hely: a fekete hajú lány éppen elteker,
 vagy pultban áll, ha mégsem, akkor is,
 mint langyos átmenet a hegedűszó halk foszlányain –
 ha van is, tán ő se tudja már, mi mindent éltem túl
 két Bugge Wesseltoft-koncert között.

Hitel, 2012/12.

■ Szöllőssy Balázs 1981-ben született Budapesten. Verset ír.

Payer Imre

MAGYAR TÁJ ALKAIOSZ-PHOTOSHOPPAL

Legyek cikáznak hajdani parkolón.
 Az elhagyott háztömb doha néma, mint
 hullára száradó verejték.
 Körben a gáz tele van szeméttel.

Nem tudni: gyár volt, napragyogó hotel.
 Ma csak rideg rom. Nincs neve. Légvonat
 fut át poros zöld, ócska barna
 csarnokokon, szoba drapp magányán.

Lakatlan emlék. Rozsdaremény. Üres.
 Pállott pirossá erjed az alkonyat.
 Távolba néz kietlen ablak,
 s hozza a távol a vak zsvivajgást.

Az utca végén torz bodegában a
 rekedt vicsorgás, bőszt röhögés kiforr
 s kiér a tájra, mint csalódott
 este – ez ő! –, ama régi piktor.

És összegyűjti, fölkeni tomboló
 égboltra talmi színeit – édenít.
 A földi ázott-sárga, szürke:
 bíbor, ezüst ragyogás a felhőn.

*

Szétszedve másképp programoz, átvétít,
 Alkaiosz-program lét-photoshopja, s így
 juhászgyuláson visszacsillan,
 mondja a színeit át szavakba.

Holmi 2012/12.

■ Payer Imre 1961-ben született Budapesten. Verset ír. József Attila-díjas.